DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
22. oktober 1998 *

I de forenede sager C-36/97 og C-37/97,

angående anmodninger, som Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager,

Hilmar Kellinghusen

mod

Amt für Land- und Wasserwirtschaft Kiel,

procesdeltager: **Ministerium für ländliche Räume, Landwirtschaft, Ernährung und Tourismus des Landes Schleswig-Holstein,**

og

Ernst-Detlef Ketelsen

mod

* Processprog: tysk.

Amt für Land- und Wasserwirtschaft Husum,

procesdeltager: **Ministerium für ländliche Räume, Landwirtschaft, Ernährung und Tourismus des Landes Schleswig-Holstein,**

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden, i sag C-36/97, af artikel 15, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 af 30. juni 1992 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder (EFT L 181, s. 12) og, i sag C-37/97, af artikel 30a i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179), som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2066/92 af 30. juni 1992 om ændring af forordning nr. 805/68 samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 468/87 om de generelle regler for ordningen med en særlig præmie til oksekødproducenter og forordning (EØF) nr. 1357/80 om indførelse af en præmieordning for opretholdelse af besætninger af ammekøer (EFT L 215, s. 49),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer), og dommerne G. Hirsch, G. F. Mancini, H. Ragnemalm og R. Schintgen,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Hilmar Kellinghusen og Ernst-Detlef Ketelsen ved fuldmægtig Stephan Gersteuer, Bauernverband Schleswig-Holstein eV, Rendsburg

— Amt für Land- und Wasserwirtschaft Kiel, Amt für Land- und Wasserwirtschaft Husum og Ministerium für ländliche Räume, Landwirtschaft, Ernährung und Tourismus des Landes Schleswig-Holstein ved advokat Jürgen Gündisch, Hamburg

— den tyske regering ved afdelingschef Ernst Röder og ekspeditionssekretær Bernd Kloke, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— den græske regering ved konsulent hos statens advokat Ioannis Chalkias og juridisk konsulent Elli-Markela Mamouna, Sekretariatet for EF-ret, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— den svenske regering (sag C-37/97) ved kontorchef Erik Brattgård, som befuldmægtiget

— Rådet for Den Europæiske Union ved Jan-Peter Hix og Lauri Railas, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Klaus-Dieter Borchardt, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der er afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 26. marts 1998 af Hilmar Kellinghusen og Ernst-Detlef Ketelsen ved Stephan Gersteuer, af Amt für Land- und Wasserwirtschaft Kiel, Amt für Land- und Wasserwirtschaft Husum og Ministerium für ländliche Räume, Landwirtschaft, Ernährung und Tourismus des

Landes Schleswig-Holstein ved advokat Jürgen Gündisch, af den tyske regering ved kontorchef Claus-Dieter Quassowski, Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtiget, af den græske regering ved Ioannis Chalkias, af den svenske regering ved Erik Brattgård, af Rådet ved Jan-Peter Hix og af Kommissionen ved Klaus-Dieter Borchardt,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 28. maj 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelser af 18. oktober 1996, indgået til Domstolen den 27. januar 1997, har Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen og gyldigheden, i sag C-36/97, af artikel 15, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 af 30. juni 1992 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder (EFT L 181, s. 12), og i sag C-37/97, af artikel 30a i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179), som affattet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2066/92 af 30. juni 1992 om ændring af forordning nr. 805/68 samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 468/87 om de generelle regler for ordningen med en særlig præmie til oksekødproducenter og forordning (EØF) nr. 1357/80 om indførelse af en præmieordning for opretholdelse af besætninger af ammekøer (EFT L 215, s. 49).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under sager anlagt ved Verwaltungsgericht af Hilmar Kellinghusen og Ernst-Detlef Ketelsen til prøvelse af afgørelser truffet af henholdsvis Amt für Land- und Wasserwirtschaft Kiel og af Amt für Land- und Wasserwirtschaft Husum vedrørende udbetaling af direkte indkomststøtte til landbrugere.

De relevante retsforskrifter

3 Ved forordning nr. 1765/92 af 30. juni 1992 er der indført bestemmelser om udbetaling af godtgørelse til producenter af visse markafgrøder. Ifølge forordningens artikel 2, stk. 2, kan Fællesskabets planteproducenter ansøge om en godtgørelse på visse nærmere fastsatte betingelser.

4 Det bestemmes i artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1765/92:

»De i denne forordning omhandlede beløb skal udbetales til støttemodtagerne fuldt ud.«

5 Artikel 30a i forordning nr. 805/68, som indsat i forordningen ved artikel 1, nr. 5, i forordning nr. 2066/92, har følgende ordlyd:

»De beløb, der skal ydes ifølge denne forordning, udbetales i deres helhed til de støtteberettigede.«

6 Delstaten Schleswig-Holstein opkræver forvaltnings- og kontrolgebyrer for udbetaling af direkte indkomststøtte til producenterne. Gebyrerne opkræves i medfør af en delstatsbekendtgørelse om gebyrer for forvaltningsvirksomhed. I bekendtgørelsens punkt 15.15 — 15.17, som indsat ved bekendtgørelse af 29. oktober 1993 (herefter »bekendtgørelsen«), udvides opkrævningen af administrative gebyrer på visse områder med virkning fra den 1. januar 1994.

7 Disse punkter er affattet på følgende måde:

»15.15 Udbetaling af godtgørelse i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1765/92 ...

a) Grundgebyr (i DEM)

for et areal med markafgrøder på højst 2 ha	30
for et areal med markafgrøder på mellem 2 og 13,51 ha	50
for et areal med markafgrøder på mere end 13,51 ha	80

b) Tillæg pr. ha med markafgrøder, bortset fra små bedrifter, i henhold til artikel 8, stk. 2 (i DEM) 3

...

15.16 Udbetaling af en særlig præmie til oksekødproducenter i henhold til artikel 4b, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68, som affattet ved forordning (EØF) nr. 2066/92 ...

a) Grundgebyr (i DEM)

indtil 10 dyr	30
mellem 10 og 30 dyr	50
flere end 30 dyr	80

b) tillæg pr. dyr (i DEM) 2

...

15.17 Udbetaling af præmie til opretholdelse af besætninger af ammekøer i henhold til artikel 4d, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68, som affattet ved forordning (EØF) nr. 2066/92 ...

a) Grundgebyr (i DEM)	
indtil 10 ammekøer	30
mellem 10 og 30 ammekøer	50
flere end 30 ammekøer	80
b) tillæg pr. ammeko (i DEM)	2.«

Hovedsagerne

8 Ved afgørelser af henholdsvis 30. september 1994, 30. november 1994 og 31. marts 1995 bevilgede Amt für Land- und Wasserwirtschaft Kiel efter ansøgning Hilmar Kellinghusen en godtgørelse for produktionsåret 1994/95 på i alt 175 945,07 DEM for et samlet areal på 236,5 ha med korn, proteinafgrøder og oliefrø samt for konjunkturbestemt udtagning af arealer. Ved særskilt afgørelse af 30. september 1994 opkrævede myndigheden i henhold til bekendtgørelsens punkt 15.15 de fastsatte gebyrer, som beløb sig til 788 DEM, bestående af et grundgebyr på 80 DEM og et tillæg på 3 DEM pr. hektar med markafgrøder.

9 Ved afgørelse af 31. marts 1995 tildelte Amt für Land- und Wasserwirtschaft Husum efter ansøgning Ernst-Detlef Ketelsen en særlig præmie for oksekødsproducenter for produktionsåret 1994 på 23 305,92 DEM for 67 dyr. Ved særskilt

afgørelse af 31. marts 1995 opkrævede myndigheden et gebyr på 214 DEM hos sagsøgeren for forvaltningens arbejde i forbindelse med ydelse af præmien.

10 Efter forgæves at have påklaget disse gebyrafgørelser anlagde Hilmar Kellinghusen og Ernst-Detlef Ketelsen henholdsvis den 20. januar og den 28. december 1995 sag ved Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht.

11 Retten fandt, at størrelsen af gebyrerne i henhold til bekendtgørelsens punkt 15.15 — 15.17 var fastsat således, at der var et rimeligt forhold mellem på den ene side gebyrets størrelse under hensyntagen til forvaltningens arbejde, og på den anden side den økonomiske værdi eller enhver anden fordel, som forvaltningsakten indebar for den, der skulle bære omkostningerne (det såkaldte »ækvivalensprincip«). Disse omkostninger var også i overensstemmelse med princippet om omkostningsdækning, hvorefter gebyrerne skal fastsættes således, at indtægterne dækker udgifterne til de gennemførte administrative foranstaltninger, uden dog at overstige disse. Verwaltungsgericht var dog i tvivl om, hvorvidt opkrævning af administrative gebyrer er forenelig med artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1765/92 og artikel 30a i forordning nr. 805/68, som indføjet ved forordning nr. 2066/92.

12 På denne baggrund har Verwaltungsgericht besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

Sag C-36/97

»1) Skal artikel 15, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 af 30. juni 1992 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder (EFT L 181, s. 12) fortolkes således, at den indeholder et forbud mod, at medlemsstaternes myndigheder pålægger ansøgerne et gebyr for forvaltningens arbejde

med behandlingen af deres ansøgninger om udbetaling af støtte, når gebyrerne er fastsat i overensstemmelse med de sædvanlige satser i national ret i øvrigt, og er så lave, at de ikke kan afholde ansøgerne fra at søge om støtte?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er artikel 15, stk. 3, i den anførte rådsforordning i strid med trinhøjere fællesskabsret, navnlig solidaritetsforpligtelsen over for Fællesskabet ifølge EF-traktatens artikel 5, proportionalitetsprincippet i EF-traktatens artikel 3 B, stk. 3, og subsidiaritetsprincippet i EF-traktatens artikel 3 B, stk. 2?«

Sag C-37/97

»1) Skal artikel 30a i Rådets forordning (EØF) nr. 2066/92 af 30. juni 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 805/68 om den fælles markedsordning for oksekød samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 468/87 om de generelle regler for ordningen med en særlig præmie til oksekødproducenter og forordning (EØF) nr. 1357/80 om indførelse af en præmieordning for opretholdelse af besætninger af ammekøer (EFT L 215, s. 49) fortolkes således, at den indeholder et forbud mod, at medlemsstaternes myndigheder pålægger ansøgerne et gebyr for forvaltningens arbejde med behandlingen af deres ansøgninger om udbetaling af støtte, når gebyrerne er fastsat i overensstemmelse med de sædvanlige satser i national ret i øvrigt, og er så lave, at de ikke kan afholde ansøgerne fra at søge om støtte?

2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Er artikel 30a i den anførte rådsforordning i strid med trinhøjere fællesskabsret, navnlig solidaritetsforpligtelsen over for Fællesskabet ifølge EF-traktatens artikel 5, proportionalitetsprincippet i EF-traktatens artikel 3 B, stk. 3, og subsidiaritetsprincippet i EF-traktatens artikel 3 B, stk. 2?«

13 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18. marts 1997 er sagerne blevet forenet med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt domsafsigelsen.

Det første spørgsmål

14 Sagsøgerne i hovedsagerne, den tyske regering og Kommissionen har anført, at de pågældende bestemmelser såvel efter deres ordlyd som deres formål ikke alene er til hinder for en direkte reduktion af godtgørelserne, men også for en indirekte reduktion, som navnlig består i, at der opkræves forvaltningsgebyrer.

15 Heroverfor har de sagsøgte i hovedsagerne samt den græske og den svenske regering gjort gældende, at bestemmelserne ikke er til hinder for opkrævning af forvaltningsgebyrer, men kun stiller krav om fuldstændig betaling.

16 Indledningsvis bemærkes, at bestemmelserne i fællesskabsforordningerne skal anvendes ensartet i alle medlemsstater og så vidt muligt have samme virkning på hele Fællesskabets område (jf. dom af 14.1.1981, sag 819/79, Tyskland mod Kommissionen, Sml. s. 21, præmis 10).

17 Det fremgår af selve ordlyden af artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1765/92 og af artikel 30a i forordning nr. 805/68, som indsat ved forordning nr. 2066/92, at de pågældende beløb skal udbetales »fuldt ud«, henholdsvis »i deres helhed« til de støtteberettigede.

18 Som Domstolen har fastslået i dom af 19. maj 1998 (sag C-132/95, Jensen og Korn- og Foderstofkompagniet, Sml. I, s. 2975, præmis 59), fremgår det udtrykkeligt af anden betragtning til forordning nr. 1765/92, at godtgørelserne har til formål at kompensere for det indkomsttab, der følger af nedsættelsen af de institutionelle priser i forbindelse med den nye støtteordning for producenter af visse markafgrøder som følge af reformen af den fælles landbrugspolitik. Ifølge tredje betragtning til forordning nr. 2066/92, er formålet med den pågældende præmieordning i vid udstrækning at holde producenterne skadesløse for de for dem forbundne følger af nedsættelsen af interventionspriserne i oksekødssektoren.

19 Som med rette anført af Kommissionen, kan formålet med at kompensere for det indkomsttab, der følger af nedsættelsen af de institutionelle priser, kun nås, hvis støttebeløbene udbetales fuldt ud eller i deres helhed til de landbrugere, som er berørt af konsekvenserne af reformen af den fælles landbrugspolitik.

20 Hvis man anerkendte, at medlemsstaterne kunne reducere godtgørelsesbeløbene ved at fratrække eller opkræve beløb til dækning af administrative omkostninger, ville det være ensbetydende med en forskellig godtgørelse af landbrugernes indkomsttab inden for en medlemsstat og mellem landbrugere i forskellige medlemsstater, hvilket ville være i strid med den ensartede anvendelse af fællesskabsretten, som er nødvendig for at undgå forskelsbehandling af de erhvervsdrivende (dommen i sagen Jensen og Korn- og Foderstofkompagniet, a.st., præmis 49).

21 Det følger heraf, at artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1765/92 og artikel 30a i forordning nr. 805/68, som indsat ved forordning nr. 2066/92, indeholder et forbud mod, at de nationale myndigheder foretager fradrag i udbetalingerne, eller opkræver betaling af de administrative omkostninger ved behandlingen af ansøgningerne, når dette bevirker, at støttebeløbene reduceres.

22 Til støtte for, at bestemmelserne ikke skulle være til hinder for, at der i de tilkendte støttebeløb fratrækkes administrationsomkostninger, har de sagsøgte i hovedsagerne og den græske og den svenske regering gjort gældende, at Domstolen har godkendt en sådan praksis i dom af 15. september 1982 (sag 233/81, Denkavit Futtermittel, Sml. s. 2933, præmis 10), som vedrørte fortolkningen af artikel 10 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1725/79 af 26. juli 1979 om nærmere regler for støtte til skummetmælk, der forarbejdes til foderblandinger, og til skummetmælkspulver til kalvefoder (EFT L 199, s. 1).

23 I denne forbindelse bemærkes, at i modsætning til bestemmelserne i forordning nr. 1765/92 og i forordning nr. 805/68, som ændret, der stiller krav om udbetaling af støtten fuldt ud eller i sin helhed, indeholdt bestemmelserne i forordning nr. 1725/79 ikke nærmere regler for omkostningerne ved den kontrol, der skulle foretages af medlemsstaterne (jf. dommen i sagen Denkavit Futtermittel, a.st., præmis 7). Eftersom ordlyden af forordning nr. 1725/79 hverken forbød medlemsstaterne at foretage den foreskrevne kontrol gebyrfrit eller at afkræve de berørte virksomheder de omkostninger, der var forbundet med kontrollen, fastslog Domstolen i dommens præmis 8 og 9, at de pågældende retsregler hjemlede medlemsstaterne mulighed for selv at løse problemet om finansiering af kontrolforanstaltningerne.

24 De sagsøgte i hovedsagen har endvidere gjort gældende, at bestemmelserne om, at udbetalingen i det foreliggende tilfælde skal ske fuldt ud eller i sin helhed, ikke kan fortolkes således, at de skulle være til hinder for opkrævning af forvaltningsgebyrer, eftersom sådanne gebyrer ikke er nævnt i betragtningerne til forordning nr. 1765/92 og forordning nr. 2066/92. Efter disse parters opfattelse taler den manglende begrundelse i denne henseende mod en sådan fortolkning, idet et forbud mod at opkræve forvaltningsgebyrer udgør en væsentlig undtagelse fra det almindelige princip om, at medlemsstaterne kan fratrække administrative omkostninger.

25 I denne forbindelse skal det blot bemærkes, som generaladvokaten har anført i punkt 19 i sit forslag til afgørelse, at de sagsøgte i hovedsagerne på ingen måde har godtgjort, at et sådant almindeligt retsprincip skulle gælde efter fællesskabsretten.

26 Endelig har de anført, at deres fortolkning støttes af den omstændighed, at ikke alle rådsforordninger, som er udstedt inden for rammerne af reformen af den fælles landbrugspolitik, indeholder bestemmelser svarende til artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1765/92 og artikel 30a i forordning nr. 805/68, som indsat ved forordning nr. 2066/92. Heraf udleder de, at disse bestemmelser blot er konstaterende og ikke kan antages at omfatte forvaltningsgebyrer.

27 Det bemærkes, at artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1765/92 og artikel 30a i forordning nr. 805/68, som indsat ved forordning nr. 2066/92, ikke kan fortolkes i lyset af forordninger, som ikke indeholder bestemmelser om, at en støtte skal udbetales til de berettigede fuldt ud eller i sin helhed.

28 Dette anbringende kan således heller ikke tages til følge.

29 Herefter skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 15, stk. 3, i forordning nr. 1765/92 og artikel 30a i forordning nr. 805/68, som indsat ved forordning nr. 2066/92, indeholder et forbud mod, at medlemsstaternes myndigheder pålægger ansøgerne gebyrer for forvaltningens arbejde med behandlingen af deres ansøgninger om udbetaling af støtte, selv om de af myndighederne fastsatte satser er i overensstemmelse med dem, som sædvanligvis er fastsat i national ret i øvrigt, og er så lave, at de ikke kan afholde ansøgerne fra at søge om støtte.

Det andet spørgsmål

30 For så vidt angår traktatens artikel 5 bemærkes, at det følger af Domstolens praksis, at medlemsstaterne og Fællesskabets institutioner i medfør af denne bestemmelse er gensidigt forpligtet til loyalt samarbejde. Dette princip indebærer ikke blot, at medlemsstaterne skal træffe alle foranstaltninger, som er egnede til at

sikre fællesskabsrettens rækkevidde og gennemslagskraft, men også at Fællesskabets institutioner er gensidigt forpligtet til loyalt samarbejde med medlemsstaterne (jf. bl.a. kendelse af 13.7.1990, sag C-2/88 Imm., Zwartveld m.fl., Sml. I, s. 3365, præmis 17).

31 Som Domstolen har udtalt i præmis 19 i nærværende dom, kan formålet med forordning nr. 1765/92 og forordning nr. 2066/92, som er at kompensere for det indkomsttab, der følger af nedsættelsen af de institutionelle priser, kun nås, hvis godtgørelserne udbetales fuldt ud eller i deres helhed til de landbrugere, som er berørt af konsekvenserne af reformen af den fælles landbrugspolitik, således at der sikres en ensartet anvendelse af fællesskabsretten og en ligebehandling af de støtteberettigede.

32 Det følger heraf, at Rådet ikke har tilsidesat traktatens artikel 5 ved udstedelsen af de nævnte forordninger.

33 For så vidt angår den påståede tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet skal der henvises til Domstolens praksis, hvorefter det ved afgørelsen af, om en fællesskabsbestemmelse er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, er afgørende, om de midler, der bringes i anvendelse, er egnet til at virkeliggøre det tilstræbte mål og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at virkeliggøre dette (jf. bl.a. dom af 13.5.1996, sag C-233/94, Tyskland mod Rådet, Sml. I, s. 2405, præmis 54).

34 I denne forbindelse skal det blot bemærkes, at det med forordning nr. 1765/92 og nr. 2066/92 tilsigtede formål, som er at kompensere for det indkomsttab, der følger af nedsættelsen af de institutionelle priser, kun kan nås, hvis der foreligger en forpligtelse til at udbetale godtgørelserne fuldt ud eller i deres helhed til de berørte landbrugere.

35 Endelig bemærkes for så vidt angår den hævdede tilsidesættelse af subsidiaritetsprincippet, at traktatens artikel 3 B, stk. 2, ikke var trådt i kraft på tidspunktet for udstedelsen af forordning nr. 1765/92 og nr. 2066/92, og at der ikke kan tillægges bestemmelsen tilbagevirkende gyldighed.

36 Herefter skal det andet spørgsmål besvares med, at gennemgangen af de stillede spørgsmål intet har frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1765/92 og nr. 2066/92.

Sagens omkostninger

37 De udgifter, der er afholdt af den tyske regering, den græske regering og den svenske regering samt af Rådet og Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagernes parter udgør et led i de sager, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht ved kendelser af 18. oktober 1996, for ret:

1) Artikel 15, stk. 3, i Rådets forordning (EØF) nr. 1765/92 af 30. juni 1992 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder og artikel 30a i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den

fælles markedsordning for oksekød, som indsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 2066/92 af 30. juni 1992 om ændring af forordning nr. 805/68 samt om ophævelse af forordning (EØF) nr. 468/87 om de generelle regler for ordningen med en særlig præmie til oksekødproducenter samt forordning (EØF) nr. 1357/80 om indførelse af en præmieordning for opretholdelse af besætninger af ammekøer, indeholder et forbud mod, at medlemsstaternes myndigheder pålægger ansøgerne gebyrer for forvaltningens arbejde med behandlingen af deres ansøgninger om udbetaling af støtte, selv om de af myndighederne fastsatte satser er i overensstemmelse med dem, som sædvanligvis er fastsat i national ret i øvrigt, og er så lave, at de ikke kan afholde ansøgerne fra at søge om støtte.

2) Gennemgangen af de stillede spørgsmål har intet frembragt, som kan rejse tvivl om gyldigheden af forordning nr. 1765/92 og nr. 2066/92.

Kapteyn Hirsch Mancini

Ragnemalm Schintgen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 22. oktober 1998.

R. Grass P. J. G. Kapteyn

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling